DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

Warszawa, 15 luty 1952 Nr 2 Poz. 18—28

TREŚĆ:

18.

ZARZĄDZENIE Nr 7

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 26 stycznia 1952 r.

w sprawie usprawnienia prac w zakresie opracowania i zatwierdzanie dokumentacji technicznej.

(L. dz. CZ/TP/873/52)

W celu usprawnienia i skrócenia okresów opracowywania i zatwierdzania dokumentacji technicznej, biura projektów oraz inwestorzy wszystkich szczebli podlegli Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli, powinni stosować się do następujących wytycznych:

§ 1. Przy opracowywaniu dokumentacji technicznej należy przestrzegać przepisów zawartych w instrukcji P.K.P.G Nr 20 z późniejszymi uzupełnieniami i zmianami, a w szczególności przestrzegać należy postanowień i zarządzenia Przewodniczącego P.K.P.G. Nr 158 z dnia 3.V.1951 r. i ustaleń pisma okólnego Departamentu Budownictwa P.K.P.G. Nr 46 z dn. 10.VIII.1951 r. o konieczności stosowania uproszczonego trybu opracowywania założeń projektu i projektu wstępnego dla prostych i drobnych inwestycji.

§ 2. Przy sporządzaniu wstępnych studiów dokumentacji technicznej należy unikać zbyt obszernych i zbytecznych opracowań oraz stosować przepisy zarówno ramowe i branżowe nie w sposób mechaniczny, lecz dostosowując je do właściwości projektowanych obiektów. Założenia projektu powinny być opracowane przez inwestora ściśle według powołanych w § 1 przepisów. Niekompletne założenia projektu mogą być przyjęte przez biura projektowe jako wytyczne do właściwych założeń, których opracowania powinien inwestor zlecić biuru projektowemu, zgodnie z § 102 instrukcji PKPG Nr 20.

§ 3. Przy opracowywaniu poszczególnych stadiów dokumentacji technicznej należy przestrzegać kolejności ustalonej instrukcją PKPG Nr 20. Niedopuszczalne jest opracowywanie dalszych stadiów dokumentacji przed zatwierdzeniem przez właściwą władzę założeń projektu lub projektu wstępnego.

§ 4. W poszczególnych przypadkach mogą być udzielone zwolnienia od opracowania projektu wstępnego przez właściwe władze inwestora o ile:

a) prostota i nieznaczna wielkość budowy nie uzasadnia konieczności zatwierdzania projektu wstępnego, a istnienie normatywów projektowania oraz wzorcowych rozwiązań gwarantuje właściwe ujęcie projektu pod względem ekonomii i funkcjonalnym pod warunkiem uzgodnienia projektu z inwestorem bezpośrednim. Niezbędnym warunkiem zwolnienia jest: dołączenie do założeń projektu zestawienia kosztorysowo-finansowego; zestawienie to wymaga zatwierdzenia przez właściwe K.O.P.I. łącznie z założeniami projektu.

b) założenia projektu całej budowy i projekty techniczne poszczególnych obiektów oraz plan generalny całej budowy i zestawienia kosztorysowo-finansowe są uprzednio zatwierdzone przez właściwe władze (przepis o charakterze przejściowym).

§ 5. Zezwoleń, o których mowa w § 4 pkt. a, udziela dyrektor Naczelny jednostki organizacyjnej przy której działa KOPI właściwe dla zatwierdzania projektu wstępnego, zezwoleń przewidzianych w § 4 pkt. b — Minister Budownictwa Miast i Osiedli na wniosek KOPI inwestora centralnego. Wnioski o udzielenie zezwoleń powinny być ujęte w protokóle zatwierdzenia założeń projektu.

§ 6. KOPI wszystkich szczebli, zatwierdzające poszczególne stadia dokumentacji technicznej, powinny uwzględniać zmiany charakaterystycznych wielkości projektowanych budów, które zostały uprzednio dokonane.

§ 7. Przy wprowadzaniu zmian i poprawek do opracowań projektowych K.O.P.I. powinny głęboko przeanalizować względy techniczne i ekonomiczne, zmiany kosztów budowy, ekonomiczną celowość, możliwość realizacji i możliwości planu inwestycyjnego.

§ 8. W posiedzeniach K.O.P.I. powinni uczestniczyć projektanci oraz koreferenci.

§ 9. Niedopuszczalne jest bez zgody inwestora centralnego przesyłanie do instancji nadrzędnej do zatwierdzenia dokumentacji przed uprzednim przeanalizowaniem i zaakceptowaniem przez K.O.P.I. niższego szczebla.

§ 10. K.O.P.I. wszystkich szczebli powinny ściśle stosować się do regulaminu prac, stanowiącego załącznik do zarządzenia Nr 25 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 4.IV.1951 r., a w szczególności przestrzegać 15-dniowego terminu zatwierdzenia dokumentacji.

§ 11. Terminy opracowania dokumentacji technicznej powinny być zgodne z harmonogramem wykonawstwa i uwzględniać możliwości biur projektowych.

§ 12. Biura Projektowe podległe Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli opracują rzeczowe plany produkcyjne na I kwartał 1952 r. w ten sposób, aby zapewnić dostarczenie inwestorom niezbędnej dokumentacji technicznej w terminach wynikających z harmonogramu budowy.

§ 13. W zakresie budownictwa mieszkaniowego, realizowanego przez Centralny Zarząd Budowy Miast i Osiedli „ZOR" albo dyrekcje budowy osiedli robotniczych należy stosować przepisy dotyczące sporządzania i zatwierdzania dokumentacji technicznej budownictwa mieszkaniowego, w szczególności:

a) zarządzenie Nr 89 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 27.VII.1951 r. w sprawie sporządzania i zatwierdzania dokumentacji technicznej dla budow-

nictwa mieszkaniowego, (Dz. Urz. Min. Bud. Miast i Osiedli Nr 9, poz. 85),

b) zarządzenie Nr 90 Ministra Bud. M. i O. z 27 lipca 1951 r. w sprawie etapowych programów realizacji budownictwa osiedlowego (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 9, poz. 86).

Minister **R. Piotrowski**

Załącznik do zarządzenia Nr 7 z dnia 26 stycznia 1952 r.

Zestawienie zarządzeń i pism okólnych regulujących opracowywanie i zatwierdzanie dokumentacji technicznej.

1. Zarządzenie Przewodniczącego PKPG Nr 63 z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie obowiązku zatwierdzania założeń budów inwestycyjnych (Biuletyn PKPG Nr 6 poz. 90);
2. Zarządzenie Przewodniczącego PKPG Nr 104 z dnia 3 maja 1950 r. w sprawie zasad sporządzania i zatwierdzania dokumentacji technicznej dla inwestycji (Instrukcja Nr 20);
3. Zarządzenie Przewodniczącego PKPG Nr 253 z dnia 18 września 1950 r. w sprawie kontroli prac projektowych w biurach projektów (Biuletyn PKPG Nr 21, poz. 231);
4. Zarządzenie Przewodniczącego PKPG Nr 323 z dnia 25 listopada 1950 r. w sprawie przyśpieszenia opracowania i zatwierdzenia założeń projektów inwestycyjnych (Biuletyn PKPG Nr 25, poz. 293);
5. Zarządzenie Przewodniczącego PKPG Nr 146 z dnia 27 kwietnia 1951 r. w sprawie zapewnienia dostarczenia dokumentacji technicznej dla realizacji Planu Inwestycyjnego na rok 1951;
6. Zarządzenie Przewodniczącego PKPG Nr 153 z dnia 3 maja 1951 r. zmieniające Instrukcję Nr 20 o zasadach sporządzania i zatwierdzania dokumentacji technicznej dla inwestycji (Biuletyn PKPG Nr 14, poz. 139);
7. Pismo okólne PKPG Departament Budownictwa Nr 1 z dnia 23 lutego 1950 r. w sprawie dokumentacji technicznej przedkładanej Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych do zatwierdzania;
8. Pismo okólne PKPG Departament Budownictwa Nr 3 z dnia 30 marca 1950 r. w sprawie dokumentacji technicznej przedkładanej Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych do zatwierdzania;
9. Pismo okólne PKPG Departament Budownictwa Nr 11 z dnia 7 października 1950 r w sprawie powoływania Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych przy prezydiach wojewódzkich rad narodowych (Biuletyn PKPG Nr 22, poz. 255);
10. Pismo okólne PKPG Departament Budownictwa Nr 17 z dnia 4 grudnia 1950 r. w sprawie usprawnienia pracy Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych na szczeblu Centralnych i Naczelnych Inwestorów (Biuletyn PKPG Nr 26, poz. 304),
11. Pismo okólne PKPG Departament Budownictwa Nr 31 z dnia 29 marca 1951 r. w sprawie interpretacji § 54 Instrukcji PKPG Nr 20 (Biuletyn PKPG Nr 9, poz. 109);
12. Pismo okólne PKPG Departament Budownictwa Nr 33 z dnia 2 kwietnia 1951 r. w sprawie składu i warunków pracy dotychczas powoływanych Komisji Oceny Projektów Inwestycyjnych (Biuletyn PKPG Nr 10, poz. 114);
13. Pismo okólne PKPG Departament Budownictwa Nr 37 z dnia 8 maja 1951 r. w sprawie wyjaśnienia zarządzenia o trybie zlecania wykonania dokumentacji technicznej dla potrzeb planu inwestycyjnego (Biuletyn PKPG Nr 14, poz. 145);
14. Pismo okólne PKPG Departament Budownictwa Nr 39 z dnia 31 maja 1951 r w sprawie działalności KOPI przy prezydiach wojewódzkich rad narodowych w okresie nasilenia prac związanych z wykonaniem Planu Inwestycyjnego 1951 r. i 1952 r. (Biuletyn PKPG Nr 18, poz. 176);
15. Pismo okólne PKPG Departament Budownictwa Nr 46 z dnia 10 sierpnia 1951 r. w sprawie opracowania uproszczonych projektów wstępnych;
16. Zarządzenie Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 25 z dnia 4 kwietnia 1951 r. w sprawie powołania KOPI dla resortu.

19.

ZARZĄDZENIE Nr 8
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 29 stycznia 1952 r.

w sprawie ogłaszania aktów normatywnych w Dzienniku Urzędowym

L. dz. GM/2/393/52

Uchwałą Nr 22 z 10.I.52 r. w sprawie zasad i trybu wydawania dzienników urzędowych ministerstw, Prezydium Rządu ustaliło, że dziennik urzędowy jest służbowym organem wenętrznym przeznaczonym do ogłaszania zarządzeń, instrukcji, decyzji i obwieszczeń naczelnej władzy resortu, przeznaczonych dla podległych urzędów, instytucji, przedsiębiorstw i zakładów.

W dziennikach urzędowych nie ogłasza się przedruków aktów z Dziennika Ustaw, Monitora Polskiego i Biuletynu P.K.P.G., które w/g obowiązujących przepisów (ustawa 30.XII.50 o wydawaniu Dziennika Ustaw R. P. i Monitora Polskiego Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 524, okólnik Nr 1 Prezesa Rady Ministrów z 1.I.51 r. w sprawie trybu ogłaszania aktów prawnych Monitor Polski Nr A-1, poz. 12 i okólnik Nr 2 Prezesa Rady Ministrów z 10.I.51 w sprawie zasad opracowywania aktów prawnych podlegających ogłoszeniu w Monitorze Polskim Monitor Polski Nr A-2, poz. 20) — podlegają ogłoszeniu w tych wydawnictwach urzędowych o charakterze promulgacyjnym i aktów, których treść dotyczy innych resortów albo które regulują organizację, zakres działania prezydiów rad narodowych.

Ogłoszenie w drodze wyjątku w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa któregokolwiek z wyżej wymienionych aktów wymaga zgody Prezesa Rady Ministrów.

Na mocy uchwały Prezydium Rządu jednostki organizacyjne resortu otrzymują Dziennik Urzędowy bezpłatnie.

Akty podlegające ogłoszeniu w dziennikach urzędowych nie mogą być przesyłane adresatom odrębnie w formie maszynopisów, w powielanych odbitkach itp.

W związku z powyższym, przypominając obowiązujące zarządzenie Ministra Budownictwa z 24.XI.50 w sprawie trybu postępowania przy opracowywaniu, uzgadnianiu i ogłaszaniu aktów prawodawczych (Dz. Urzędowy Nr 16, poz. 191 Min. Budownictwa), zarządza się co następuje:

1. Zarządzenia, okólniki, instrukcje Ministra oraz niektóre ważniejsze pisma okólne Ministerstwa należy publikować w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa. Zakazuje się powielania tych aktów w maszynopisach i osobnego ich rozsyłania.

Wyjątki od tej zasady, należycie umotywowane niezwykle krótkimi okresami pozostawionymi dla opracowania i wydania aktu prawnego, będą uwzględniane przeze mnie tylko w szczególnych przypadkach.

Opracowanie aktu prawodawczego powinno być tak rozłożone w czasie, aby od chwili przedstawienia go do podpisu Ministra do czasu jego wejścia w życie i opublikowania był zarezerwowany okres nie krótszy niż 10 dni.

2. Samodzielny Wydział Gospodarczy w wykonaniu § 6 uchwały Prezydium Rządu, o której mowa na wstępie niniejszego, zorganizuje **bezpłatne przesyłanie Dziennika Urzędowego** do jednostek Ministerstwa (departamenty, samodzielne wydziały, centralne zarządy oraz po 1—2 egzemplarzy do podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli instytutów, zakładów szkolenia, przedsiębiorstw i ich jednostek pozostających na pełnym wewnętrznym rozrachunku gospodarczym (jak oddziały, zarządy budów). Rozdzielnik obejmujący określone wyżej jednostki opracuje Samodzielny Wydział Gospodarczy i przedstawi mi go do zatwierdzenia.

Większa ilość egzemplarzy Dziennika Urzędowego będzie wysyłana tylko tym jednostkom, które zapłacą określoną prenumeratę.

3. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 lutego 1952 r.

Minister **R. Piotrowski**

20.

ZARZĄDZENIE Nr 9
MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 30 stycznia 1952 r.

w sprawie produkcji okien i drzwi na skład

L. dz. D.IX/100/9/52/1.

W celu zapewnienia Zjednoczeniom Budownictwa Miejskiego stałych dostaw okien i drzwi odpowiadających technicznym warunkom przy jednoczesnym obniżeniu kosztów produkcji i oszczędności surowca i robocizny oraz w celu zapewnienia zakładom przemysłowym ciągłości produkcji zgodnie z obowiązującymi planami przemysłowymi, zarządzam co następuje:

§ 1. 1. Przy opracowaniu dokumentacji technicznej dla budownictwa mieszkaniowego i administracyjnego należy stosować:

a) **typy drzwi wg.** PN/B-91061 — maj 1951 r.
Gp 60, Gp. 70, Gp. 80
Gsm 70, Csd 80, Gsd (2X70),

b) **typ okna** wg. PN/B-1601 — „okno zespolone (szwedzkie)" wym. 139X153 cm. w świetle ościeżnicy — dla izb mieszkalnych.

2. Stosowanie w nowym budownictwie mieszkaniowym i administracyjnym innych typów drzwi oraz w izbach mieszkalnych nowego budownictwa innych typów okien jest możliwe jedynie w wypadkach szczególnie uzasadnionych.

§ 2. 1. Do produkcji drzwi i okien wymienionych w § 1 p. 1 powołane są wyłącznie zakłady przemysłowe, podległe C. Z. Zakładów Prefabrykacji.

2. Zakłady przemysłowe powołane są ponadto do produkcji stolarki budowlanej innych typów, niż wymienione w § 1 p. 1 pod warunkiem, że ilość stolarki w każdym z poszczególnych typów (wymiarów) podanych w zamówieniu będzie wynosiła conajmniej 100 m², w tym nie mniej niż 50 szt. otworów.

3. Zakłady interwencyjne podległe Z.B.M., mogą podjąć produkcję stolarki wymienionej w § 1 p. 1 oraz w § 2 p. 2 niniejszego zarządzenia jedynie w przypadku, gdy przedsiębiorstwa podległe C.Z. Zakładów Prefabrykacji odmówią wykonania zamówienia, udzielonego zgodnie z obowiązującymi przepisami, ze względu na wypełniony portfel zamówień.

§ 3. Centralny Zarząd Zakładów Prefabrykacji ustali i poda do wiadomości Zjednoczeniom Budownictwa Miejskiego wykaz podległych mu zakładów drzewnych z oznaczeniem rejonów dostaw produkcji.

§ 4. Zamówienia na stolarkę wymienioną w § 1 p. 1 i w § 2 p. 2 ulokowane w chwili wejścia w życie niniejszego zarządzenia w zakładach interwencyjnych — należy niezwłocznie przekazać przedsiębiorstwom podległych C.Z. Zakładów Prefabrykacji, chyba, że wykonanie zamówienia zostało już rozpoczęte lub termin jego wykonania jest krótszy niż jeden miesiąc.

§ 5. Dyrektorzy Naczelni Centralnych Zarządów Budownictwa Miejskiego oraz Dyrektor Naczelny Centralnego Zarządu Biur Projektowych wydadzą przepisy zapewniające stałą kontrolę przestrzegania przepisów niniejszego Zarządzenia.

§ 6. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 30 stycznia 1952 r.

Minister **R. Piotrowski**

21.

ZARZĄDZENIE Nr 11

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 29 stycznia 1952 r.

w sprawie szkolenia zawodowego robotników w zakładach pracy.

(L. dz. XIV/223/728/52)

Na podstawie art. 8 dekretu z dnia 2 sierpnia 1951 r. o pracy i szkoleniu zawodowym młodocianych w zakładach pracy (Dz.U.R.P. Nr 41, poz. 311) oraz ust. XII. Rozdz. 2 Uchwały Prezydium Rządu Nr 443 z dnia 23 czerwca 1951 r. w sprawie ustroju szkolenia zawodowego (Monitor Polski Nr A-59, poz. 776) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zakłady pracy zorganizują szkolenie zawodowe robotników, obejmujące część praktyczną oraz uzupełnienie wiadomości teoretycznych według instrukcji stanowiącej załącznik do zarządzenia.

§ 2. Zakłady pracy zobowiązane są szkolić zawodowo w produkcji robotników młodocianych w wieku od lat 18 stosownie do ogólnie przyjętych zasad szkolenia robotników przy warsztacie pracy.

Młodocianych, którzy ukończyli szkolenie i zdali egzamin kwalifikacyjny w określonym zawodzie należy zatrudniać w specjalności i kategorii uzyskanych na podstawie egzaminu.

§ 3. Młodociani zatrudnieni w zakładzie pracy i uczęszczający w roku szkolnym 1951/52 do II klasy zasadniczej szkoły zawodowej, lub III klasy państwowej szkoły przemysłowej, bądź III klasy szkoły średniej zawodowej, zachowują aż do czasu ukończenia szkoły (tj. do dnia 31.VIII.1952 r.) dotychczasowe uprawnienia do zwalniania się z pracy n nauke teoretyczną w wymiarze 18 godzin tygodniowo (art. 9 powołanego na wstępie dekretu).

§ 4. Wynagrodzenie robotników przeszkalanych zawodowo oraz wynagrodzenie wykładowców i instruktorów ustalone zostanie na podstawie zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12.XII.1951 r. w sprawie określenia robotników podlegających szkoleniu zowodowemu w produkcyjnych zakładach pracy oraz w sprawie zasad wynagrodzenia tych robotników (Monitor Polski Nr A—105, poz. 1520 i zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 grudnia 1951 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników szkolących robotników w zakładach pracy podległych Ministrom: Górnictwa, Przemysłu Ciężkiego, Przemysłu Chemicznego, Przemysłu Lekkiego, Przemysłu Rolnego i Spożywczego, Budownictwa Przemysłowego oraz Budownictwa Miast i Osiedli (Monitor Polski Nr A—105, poz. 1521).

§ 5. Zarządzenie jest natychmiast wykonalne.

w/z Ministra **J Żakowski**

Załącznik do Zarządzenia Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 29.I.1952 r. Nr 11

INSTRUKCJA

w sprawie indywidualnego lub brygadowego szkolenia kadr robotniczych w zakładach pracy.

I. Zasady ogólne

1. Szkolenie kadr robotniczych bezpośrednio w zakładach pracy jest jedną z metod dostarczenia dla przedsiębiorstw wykwalifikowanych robotników, zwiększenia wydajności pracy oraz tworzenia stałych, technicznie wyszkolonych kadr robotniczych.
2. Szkolenie zawodowe w zakładzie pracy przeprowadza się z podziałem na zowody, tak aby robotnicy wyszkoleni mogli wykonywać określone prace ujęte w taryfikatorach robót. Uzyskanie odpowiednich stopni kwalifikacyjnych w danym zawodzie zależne jest od zdania egzaminu kwalifikacyjnego.
3. Szkolenie w zakładzie pracy przeprowadza się według następujących form:
   a) wyuczenie zawodu metodą szkolenia indywidualnego, lub brygadowego oraz na kursach,
   b) podwyższenie kwalifikacji zawodowych metodą organizowania szkół i kursów jak np.: szkoły przodownictwa pracy, kursy brygadzistów itp.
4. Szkolenie zakładowe robotników przeprowadzone jest przez pracowników zakładu pracy i obejmuje część praktyczną oraz niezbędne uzupełnienie teoretycznych wiadomości zawodowych.
5. Zakład pracy zawiera z pracownikiem przeprowadzającym praktyczne szkolenie, umowę określającą nazwiska uczniów, czas trwania nauki, zawód i kategorie w których przeprowadza się szkolenie, oraz zakres wiadomości dotyczących wyuczonej specjalności.
6. Szkolący prowadzi dziennik szkolenia zawierający ewidencję szkolonych, wykaz zajęć i przebieg szkolenia.
7. Robotnikom którzy ukończyli szkolenie i zdali egzamin wydaje się zaświadczenia.

II. Wyuczanie zawodu.

1. Wyuczanie zawodu:
   a) nowoprzyjętych robotników niewykwalifikowanych,
   b) młodocianych przyjętych na naukę zawodu w trybie szkolenia zakładowego (uczniów),
   c) robotników pomocniczych i gospodarczych oraz pomocniczych pracowników administracyjnych przechodzących do bezpośredniej pracy w produkcji.

metodą szkolenia indywidualnego, lub brygadowego oraz na kursach organizuje się według zawodu i przeprawadza zgodnie z zatwierdzonym przez Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli programem oraz planem zajęć. Do czasu zatwierdzenia przez Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli programu nauki dla poszczególnych zawodów, szkolenie prowadzi się na podstawie programów opracowanych w zakładzie pracy i zatwierdzonych przez głównego inżyniera.

Wyuczenie zawodu obejmuje w zasadzie III—IV kategorie robotników. Program winien zawierać część szkolenia praktycznego i teoretycznego. Część teoretyczna winna zawierać niezbędne wiadomości z zakresu obsługi maszyn i urządzeń, posługiwanie się narzę-

dziami i przyrządami pomiarowymi, odczytywanie rysunku, znajomość surowców i materiałów oraz bezpieczeństwa i higieny pracy. Część praktyczna winna zawierać praktyczne opanowanie zawodu i metod pracy, w zakresie robót przewidzianych dla danego zawodu w taryfikatorze robót. Czas trwania szkolenia winien się mieścić w zależności od zawodu w granicach od 1-go do 6-ciu miesięcy.

2. Teoretyczne szkolenie przeprowadzone jest w formie lekcji i pogadanek przez personel inżynieryjno-techniczny zakładu pracy, w określone dni po 8-godzinnym dniu pracy (dla młodocianych od lat 16 po 6-ciu godzinach) liczba godzin szkolenia teoretycznego nie powinna przekraczać 6-ciu godzin tygodniowo.

   Przy wyuczeniu zawodów prostych szkolenie teoretyczne przeprowadzać może bezpośrednio pracownik wyuczający praktycznie zawodu.

3. Szkolenie praktyczne przeprowadza się bezpośrednio na stanowiskach roboczych. Prowadzą je kwalifikowani robotnicy, brygadziści i majstrowie według zatwierdzonych planów i programów.

   Praktyczne szkolenie może być organizowane metodą:

1) **Indywidualną** — na podstawie umowy zawartej między zakładem pracy, a pracownikiem, w której pracownik zobowiązuje się bez zwalniania go od zajęć zawodowych przeszkolić od 1 do 3 robotników. Indywidualne szkolenie odbywa się na danym stanowisku roboczym. Przy indywidualnym szkoleniu, wyuczenie zawodu nowego robotnika odbywa się przez praktyczne szkolenie ucznia, zajętego bezpośrednio przy produkcyjnej pracy, przez robotnika instruktora.

2) **Brygadowa** — która różni się w zasadzie od indywidualnej ilością przydzielonych do nauczania zawodu robotników (uczniów), organizacją zajęć i sposobem wynagradzania uczących. Wyuczenie zawodu systemem brygadowym przeprowadza się w zależności od warunków produkcyjnych zakładu pracy w dwóch różnych formach:
   a) przez skierowanie na naukę do brygady produkcyjnej robotników (uczniów) w zasadzie 4—10 osób i powierzenie opieki nad nimi oraz wyuczenie zawodu jednemu z kwalifikowanych robotników w brygadzie, lub brygadziście,
   b) przez utworzenie brygady szkoleniowej, na czele której stoi brygadzista odpowiedzialny za wyszkolenie powierzonych mu robotników (uczni).

4. Podczas trwania praktycznej nauki zawodu zabrania się zatrudniać uczniów przy pracach niezwiązanych bezpośrednio z programem szkolenia do danego zawodu specjalności.

5. Uczniowie kończący w określonym terminie naukę podlegają egzaminowi kwalifikacyjnemu składanemu przez zakładową komisją kwalifikacyjną zgodnie z zarządzeniem Przewodniczącego P.K.P.G. Nr 461 z dnia 12.XII 1951 r. w sprawie zasad ustalenia kategorii zaszeregowania osobistego robotników w zakładach produkcyjnych. Po złożeniu egzaminu kwalifikacyjnego uczeń otrzymuje zaświadczenie stwierdzające przyznanie kategorii osobistego zaszeregowania w zawodzie.

III. Uwagi końcowe.

1. W celu zabezpieczenia wykonania operatywnego planu szkolenia w zakładzie pracy należy:
   a) do prowadzenia szkolenia robotników w produkcji dobrać w charakterze instruktorów przodowników pracy, wysokokwalifikowanych robotników i brygadzistów.
      W większych zakładach pracy zorganizować grupy stałych instruktorów, wybranych z czołowych przodowników pracy posiadających doświadczenie i zapas niezbędnych wiadomości teoretycznych.
   b) powierzyć prowadzenie wykładów teoretycznych wysokokwalifikowanym pracownikom inżynieryjno-technicznym,
   c) niemniej jak raz w miesiącu przeprowadzić instrukcyjno-metodyczne konferencje z instruktorami praktycznego szkolenia i wykładowcami teoretycznych przedmiotów, celem opracowania i usprawnienia metod szkolenia, wymiany doświadczeń i podniesienia jakości szkolenia.
   d) dokładnie i szczegółowo przygotować całą dokumentację szkoleniową obejmującą: 1) charakterystykę kwalifikacyjną, 2) programy praktycznego i teoretycznego szkolenia, 3) plany zajęć praktycznych i wykładów teoretycznych.
      Charakterystyka kwalifikacyjna ustalona na podstawie taryfikatora zawiera podstawowe wymagania stawiane danemu robotnikowi, określa ściśle co w zakresie szkolenia uczeń powinien opanować i jakie powinien posiadać umiejętności praktyczne oraz jakie minimum wiadomości technicznych niezbędnych do wykonywania pracy w danym zawodzie.
      Programy praktycznego i teoretycznego szkolenia określają zakres i konkretną treść materiału nauczania, który powinien być przyswojony przez ucznia w czasie szkolenia teoretycznego i praktycznego.
      Plany zajęć praktycznych i teoretycznych wykładów oraz programy nauczania powinny być opracowane w taki sposób, aby teoretyczna część szkolenia odbywała się równolegle ze szkoleniem praktycznym, uzupełniając i rozszerzając wiadomościami technicznymi dany temat.
   e) przygotować starannie odpowiednią bazę szkoleniową, mającą ważne znaczenie dla organizacji szkolenia w zakładzie pracy, polegającą między innymi na: wyborze i wyposażeniu odpowiednich pomieszczeń dla szkolenia teoretycznego, urządzenia gabinetów technicznych, kącików nowej techniki itd., przydzielenie wszystkim szkolącym się systemem indywidualnego szkolenia, stanowisk roboczych i zaopatrzenia ich w potrzebne narzędzia.

22.

ZARZĄDZENIE Nr 12

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 30 stycznia 1952 r.

w sprawie rekrutacji robotników uspołecznionych zakładów pracy na Dwuletnie Studium Przygotowawcze przy wyższych uczelniach.

(L. dz. D. II-W252)

Zadania wynikające z Planu 6-letniego wymagają poważnego wzrostu kadr inteligencji ludowej o wysokich kwalifikacjach zawodowych.

W celu umożliwienia młodym, zdolnym robotnikom i robotnicom ukończenia wyższych uczelni Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego przeprowadza w roku bieżącym podobnie jak w latach ubiegłych rekrutację na Dwuletnie Studium Przygotowawcze na wyższe studia.

W związku z zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Szkół Wyższych i Nauki Nr 483 z dnia 29 grudnia 1951 r. w sprawie rekrutacji robotników uspołecznionych zakładów pracy na Dwuletnie Studium Przygotowawcze przy wyższych uczelniach, zarządza się co następuje:

§ 1. Dyrektorzy przedsiębiorstw podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli w uzgodnieniu z Podstawową Organizacją Partyjną P.Z.P.R i organizacjami społecznymi działającymi na terenie przedsiębiorstwa powołają zakładowe komisje rekrutacyjne, w skład których wejdą:
1. przedstawiciel Podstawowej Organizacji Partyjnej P.Z.P.R.,
2. przedstawiciel Rady Zakładowej,
3. przedstawiciel Z.M.P.,
4. przedstawicielka Rady Kobiecej,
5. przedstawiciel Kierownika Zakładu Pracy.

Zakładowe Komisje Rekrutacyjne przy przeprowadzaniu rekrutacji kandydatów powinny współpracować z komórkami szkoleniowymi i personalnymi.

§ 2. Zadaniem Komisji Zakładowej Rekrutacyjnej jest:
1. wyznaczenie kandydatów spośród najlepszych i najzdolniejszych robotników i robotnic, a przede wszystkim przodowników i przodownic pracy oraz racjonalizatorów, zasługujących na awans społeczny;
2. zorganizowanie ogólnego zebrania, na którym każdy z robotników będzie mógł wypowiedzieć się co do osób wytypowanych;
3. zebranie dokumentów kandydatów oraz wspólne opracowanie opinii o nich;
4. przesłanie akt personalnych kandydatów (życiorys: opinia, świadectwo szkolne) do Wojewódzkiej Komisji Rekrutacyjnej.

§ 3. Kandydatami mogą być osoby odpowiadające następującym warunkom:

1. wiek od 17 do 26 lat,
2. wykształcenie nie niższe niż 6 klas szkoły podstawowej,
3. bezpośredni udział w produkcji nie mniej niż 2 lata.

§ 4. 1. Zakładowe Komisje Rekrutacyjne zwrócą szczególną uwagę na to, żeby rekrutacja była dokonana w pełnym zrozumieniu politycznego i ideologicznego znaczenia studiów przygotowawczych, dlatego też przy typowaniu kandydatów powinna być wysuwana najlepsza młodzież robotnicza, wyróżniająca się w produkcji i pracy społecznej.

2. Należy unikać błędu, polegającego na wadliwym rozumieniu dobra produkcji przez kierowanie na studia przygotowawcze jednostek małowartościowych.

§ 5. 1. Zakładowe Komisje Rekrutacyjne prześlą wnioski w okresie od 1 lutego do 1 maja 1952 r. do Wojewódzkich Komisji Rekrutacyjnych, które przeprowadzą analizę tych wniosków. W wyniku analizy zostanie ustalona ostateczna lista kandydatów do egzaminów selekcyjnych.

2. Dla kandydatów zakwalifikowanych przez Wojewódzkie Komisje Rekrutacyjne zostanie zorganizowany kurs selekcyjny, który odbędzie się od dnia 16 do 30 sierpnia 1952 r.

3. Uczestnicy kursu selekcyjnego obowiązani będą do zamieszkania w internacie Dwuletniego Studium Przygotowawczego.

§ 6. 1. Na dyrektorów przedsiębiorstw nakłada się obowiązek udzielania pomocy i ścisłej współpracy z zakładowymi komisjami rekrutacyjnymi przy przeprowadzaniu akcji rekrutacji kandydatów na Studium Przygotowawcze oraz ścisłego przestrzegania powierzonych w niniejszym zarządzeniu obowiązków i zadań, celem zapewnienia właściwego przebiegu tej akcji, którą należy ukończyć do dnia 25 kwietnia 1952 r.

2. W szczególności dyrektorów przedsiębiorstw zobowiązuje się do:

1) przesłania poprzez właściwy centralny zarząd do Departamentu Kadr Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli w terminie do dnia 5 maja 1952 r. sprawozdania z przeprowadzonej rekrutacji na Dwuletnie Studium Przygotowawcze do wyższych uczelni;
2) udzielenia kandydatom udającym się na kurs selekcyjny bezpłatnego urlopu na okres stwierdzony zaświadczeniem terenowo właściwej Dyrekcji Studium Przygotowawczego;
3) zapewnienia zwrotu kosztów podróży do siedziby Dyrekcji Studium Przygotowawczego kandydatom zarówno przyjętym jak i nieprzyjętym (tym ostatnim także z powrotem);
4) umożliwienia pracownikom zakwalifikowanym przez Wojewódzkie Komisje Rekrutacyjne na Studium Przygotowawcze wykorzystania przysługującego im zgodnie z przepisami urlopu wypoczynkowego w terminie do dnia 1 sierpnia 1952 r.
5) zabezpieczenie kandydatom w okresie kursu selekcyjnego prawa do ubezpieczeń społecznych.

§ 7. Naczelnych Dyrektorów Centralnych Zarządów czyni się odpowiedzialnymi za roztoczenie opieki i kontroli nad wykonaniem niniejszego zarządzenia przez dyrektorów nadzorowanych przez nich przedsiębiorstw.

w/z Ministra **J. Żakowski**

23.

ZARZĄDZENIE Nr 13

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 31 stycznia 1952 r.

w sprawie sprawozdawczości inwestycyjnej na rok 1952

(L. dz. D. X./5/130/52)

W związku z Zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 449 z dnia 5 grudnia 1951 r. w sprawie sprawozdawczości inwestycyjnej na rok 1952, zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się obowiązek składania sprawozdań przez inwestorów wszystkich szczebli objętych Planem Inwestycyjnym na rok 1952 Część 21 — Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli, zgodnie z Instrukcją w sprawie sprawozdawczości inwestycyjnej na rok 1952 zwanej w skróceniu Instrukcją G.U.S. Nr 2, stanowiącą załącznik do wyżej powołanego Zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, oraz postanowieniami niniejszego zarządzenia.

§ 2. Ustala się następujące terminy sporządzania i przesyłania sprawozdań:

1. Inwestorzy bezpośredni wysyłają raporty odbiorcom przewidzianym Instrukcją G.U.S. Nr 2 § 12 i § 83 w takich terminach aby:
   a) raporty miesięczne wzór I-1 (wraz z wyjaśnieniami opisowymi ewentualnych odchyleń i wskazaniem środków zaradczych — Instrukcja G.U.S. Nr 2 § 11) inwestorzy naczelni otrzymali do dnia 5-go po upływie miesiąca sprawozdawczego;
   b) raporty kwartalne wzór I-2 oraz I-3, inwestorzy naczelni otrzymali do dnia 7-go po upływie kwartału sprawozdawczego.
2. Inwestorzy naczelni planu centralnego i planu terenowego wysyłają raporty zbiorcze w takich terminach, aby odbiorcy wymienieni w § 13 i § 83 Instrukcji G.U.S. Nr 2 otrzymali:
   a) raporty miesięczne wzór I-1a — do dnia 8-go po upływie miesiąca sprawozdawczego;
   b) raporty kwartalne wzór I-3a oraz analizy opisowe — do dnia 11-go po upływie kwartału sprawozdawczego.
3. Inwestorzy naczelni planu centralnego obowiązani są składać raporty zbiorcze, przeznaczone dla inwestora centralnego bezpośrednio w Departamencie Inwestycji Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli.
4. Inwestora centralnego (Departament Inwestycji Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli) obowiązują terminy ustalone w § 20 ust. 2 Istrukcji G.U.S. Nr 2.

§ 3. Inwestorzy bezpośredni przesyłają do inwestorów naczelnych z przeznaczeniem dla inwestora centralnego sprawozdania z tytułów inwestycyjnych nie tylko grupy I jak przewiduje Instrukcja G.U.S. Nr 2, lecz i grupy II.

Inwestorzy naczelni przesyłają do inwestora centralnego raporty inwestorów bezpośrednich jako załączniki do raportów zbiorczych.

§ 4. Niezależnie od opisowych wyjaśnień przewidzianych w § 11 Instrukcji G.U.S. Nr 2 — nakłada się na inwestorów bezpośrednich obowiązek stałego wykazywania w sprawozdaniach I-1 następujących danych odnośnie dokumentacji technicznej:

a) w pierwszym raporcie miesięcznym z realizacji P.I.—1952:
   1. nazw biur projektowych opracowujących poszczególne stadia dokumentacji technicznej;
   2. terminów opracowania poszczególnych stadiów dokumentacji technicznej w oparciu o zawarte umowy z biurami projektowymi;
   3. dat zatwierdzenia przez właściwe władze założeń projektu, projektu wstępnego i projektu technicznego.
b) w następnych raportach miesięcznych — uzupełnień dokumentacji technicznej dokonanych w okresie sprawozdawczym.

§ 5. Inwestorzy naczelni w raportach zbiorczych I-1a w rubryce 2 podają kolejnych inwestorów bezpośrednich, oraz w niższych wierszach numery tytułów (wniosków) inwestycyjnych przez nich realizowanych, wpisując w rubrykach od 3—19 odpowiednie liczby pozycji „razem" raportu I-1 inwestora bezpośredniego.

§ 6. Raporty zbiorcze I-1a i I-3a (§ 61 Instrukcji G.U.S. Nr 2) sporządzają inwestorzy naczelni łącznie dla inwestycji grupy I i II.

§ 7. Inwestorzy naczelni obowiązani są przesłać do Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli (Departament Inwestycji) — w odpisach:

a) wykazy wszystkich podległych inwestorów bezpośrednich z podaniem nazw i dokładnego adresu tych inwestorów oraz numerów wykonywanych przez nich tytułów inwestycyjnych — sporządzone jednorazowo dla właściwych Wojewódzkich Komisji Planowania Gospodarczego, w terminie przewidzianym w § 33 ust. 6 Instrukcji G.U.S. Nr 2.
b) zawiadomienia o zmianach zachodzących w wyżej wymienionych wykazach.

§ 8. W sprawozdaniach powinny być wykazane (§ 40 ust. 1 pkt. a, b. c, Instrukcji G.U.S. Nr 2):

1. w raportach I-2 Dział III zakupy tylko w wartości złotych, z podziałem na następujące rodzaje: środki transportowe, maszyny, urządzenia, sprzęt budowlany, inwentarz, sprzęt przeciwpożarowy, a imiennie i ilościowo ciężki sprzęt budowlany ustalony w załączniku Nr 1 do niniejszego Zarządzenia;
2. w raportach I-2 Dział II roboty niebudynkowe według imiennego wykazu i w jednostkach miar, ustalonych w załączniku Nr 2 do niniejszego Zarządzenia;
3. zadania inwestycyjne (rodzaje przyrostów zdolności produkcyjnej lub użytkowej) z podaniem właściwych

jednostek miar (raport I-3 i I-3a), które:

a) inwestorzy naczelni planu centralnego uzgodnią dla swoich tytułów z inwestorem centralnym do dnia 15 lutego 1952 r., a inwestor centralny uzgodni z G.U.S. do dnia 20 lutego 1952 r.;

b) inwestor centralny opracuje w formie schematu i prześle inwestorom naczelnym planu terenowego do dnia 15 lutego 1952 r.

§ 9. Pierwsze sprawozdania miesięczne powinny być sporządzone za miesiąc styczeń, a kwartalne i analizy opisowe za pierwszy kwartał 1952 r.

§ 10. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1952 r. Równocześnie traci moc obowiązującą Zarządzenie Nr 42 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 2 maja 1951 r. w sprawie sprawozdawczości inwestycyjnej na rok 1951.

Minister **R. Piotrowski**

Załącznik Nr 1 do Zarządzenia Nr 13 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli.

Wykaz ciężkiego sprzętu budowlanego, który imiennie i ilościowo wykazywać należy w raportach I-2 Dział III.

1. Koparki łyżkowe	wg. m³ poj. łyżki	—	szt.
2. Spycharki	„ mocy w K. M.	—	„
3. Kruszarki	„ wydajn. m³/godz.	—	„
4. Lokomotywki spalinowe	„ mocy w K. M.	—	„
5. Lokomotywki parowe	„ mocy w K. M.	—	„
6. Żurawie wieżowe	„ tonometrów	—	„
7. Żurawie na gąsienicach	„ dług. w m. b.	—	„
8. Przenośniki tasmowe przewoźne	„ tonometrów	—	„

Załącznik Nr 2 do Zarządzenia Nr 13 Ministra budownictwa Miast i Osiedli.

Wykaz robót niebudynkowych, oraz jednostek miar, które wykazywać należy w raportach I-2 Działu II.

1. Bocznice kolejowe	mb.
2. Tory kolejek wąskotorowych	mb
3. Rampy	mb.
4. Oparkanienie (ogrodzenie)	mb.
5. Linie wysokiego napięcia	mb./KV
6. Transformatory i urządzenia transformatorowe rozdzielcze	szt.
7. Linie niskiego napięcia	mb
8. Drogi kołowe dojazdowe	mb.
9. Regulacje rzek	mb.
10. Uzbrojenie terenu	zł
11. Studnie	szt.

24.

ZARZĄDZENIE Nr 14

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 31 stycznia 1952 r.

w sprawie opracowania planów kwartalno-miesięcznych na rok 1952.

(L. dz. DI/1/9992/51)

W oparciu o zarządzenie Przewodniczącego P.K.P.G. Nr 451 z dn. 12 grudnia 1951 r. w sprawie opracowania planów kwartalno-miesięcznych na I kwartał 1952 r. zarządza się, co następuje:

§ 1. Jednostki planujące niżej wymienione zobowiązuje się do sporządzenia planów kwartalno-miesięcznych w części rzeczowo-produkcyjnej i obrotu towarowego na rok 1952:

1) Centralny Zarząd Budownictwa Miejskiego — Warszawa oraz Przedsiębiorstwo Zaopatrzenia B. M. — „ Zakłady Transportowe B. M. — „
2) Centralny Zarząd Budownictwa Miejskiego — Śląsk
3) „ „ „ „ — Zachód
4) „ „ „ „ — Północ
5) „ „ „ „ — Południe
6) „ „ Zakładów Prefabrykacji B. M.
7) „ „ Sprzętu i Mechanizacji B. M. przedsiębiorstwa państwowe „Centralne Warsztaty Sprzętu B. M."
Przedsiębiorstwo Robót Zmechanizowanych B. M.
„ Zaopatrzenia Sprzętowego B. M.
8) Centralny Zarząd Biur Projektowych B. M.

§ 2. Plany kwartalno-miesięczne w części finansowej należy opracować w oparciu o wytyczne udzielone przez banki finansujące.

§ 3. Plany kwartalno-miesięczne w części rzeczowo-produkcyjnej należy opracować na podstawie wskazówek, sporządzonych w formie instrukcji do planowania okresowego przez:

1) Departament Planowania — dla przedsiębiorstw budowlano-montażowych.
2) Departament Produkcji Pomocniczej — dla Centralnego Zarządu Zakładów Prefabrykacji B. M.
3) Centralny Zarząd Sprzętu i Mechanizacji — dla Centralnych Warsztatów Sprzętu i Przedsiębiorstwa Zaopatrzenia Sprzętowego.
4) Centralny Zarząd Biur Projektowych B. M. — dla przedsiębiorstw projektowania budownictwa miejskiego.
5) Centralny Zarząd Budownictwa Miejskiego Warszawa — dla Przedsiębiorstwa Zaopatrzenia B. M. i Zakładów Transportowych B. M.

Instrukcje jednostek, wymienionych pod 2—5, powinny być uzgodnione z Departamentem Planowania.

§ 4. Plany kwartalno-miesięczne na I-szy kwartał 1952 r. powinny być opracowane w oparciu o liczby, odnoszące się do I kwartału 1952 r. zawarte w projektach planów na r. 1952, złożonych w Ministerstwie i P.K.P.G.

Przy opracowaniu planów kwartalno-miesięcznych należy uwzględnić wszelkie zmiany i ustalenia, zapadłe w toku prac nad przyjmowaniem planów na 1952 r. w Ministerstwie i P.K.P.G.

§ 5. W przypadku sporządzenia planów kwartalno-miesięcznych na I-szy kwartał 1952 r. w wysokości niższej od planowanych na r. 1952, które zostaną przekazane Centralnym Zarządom po uchwaleniu Narodowego Planu Gospodarczego na r. 1952, jednostki planujące wprowadzą korektę w opracowanych planach I kwartału b.r. w terminie 10 dni od daty ustalenia dla nich zadań planowych.

Dokładne dane i tryb wprowadzenia ewentualnych poprawek zostaną podane w oddzielnym zarządzeniu.

§ 6. Opracowane plany kwartalno-miesięczne przesyłają Centralne Zarządy do komórek kierujących, ustalonych zarządzeniem Ministra Budownictwa Miast i Osiedli Nr 97 z dnia 13 sierpnia 1951 r. (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 10, poz. 94), które je uzgadniają z zainteresowanymi jednostkami resortu.

Komórką kierującą w stosunku do P.Z.B.M. W-wa i Z.T.B. W-wa jest C.Z.B.M. W-wa przy ścisłej współpracy z C.Z.Z.B.M.

Plany na I-szy kwartał 1952 r. powinny był przedłożone komórkom kierującym do dnia 15 lutego 1952 r. Obowiązek ten nie dotyczy tych jednostek, które mają już zatwierdzone plany na I kwartał 1952 r.

Komórki kierujące przedstawiają projekty planów kwartalno-miesięcznych na Kolegium Ministerstwa; obowiązek ten nie dotyczy planów na I kwartał 1952 r.

Plany kwartalno-miesięczne uzyskują moc obowiązującą po zatwierdzeniu przez Ministra.

Minister **R. Piotrowski**

25.

OKÓLNIK Nr 9

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 29 stycznia 1952 r.

w sprawie szkolenia pracowników rachunkowości

(L. Dz. D.VI/1/110/52)

W celu uniknięcia rozbieżności w akcji szkoleniowej, prowadzonej przez Centralne Zarządy wchodzące w skład Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli, zgodnie z Uchwałą Nr 226 Prezydium Rządu z dn. 24.III.1951 r. w sprawie usprawnienia systemu rachunkowości uspołecznionych przedsiębiorstw, umożliwiającego pogłębienie rozrachunku gospodarczego i planowania kosztów własnych (Monitor Polski A-23, poz. 360) i zgodnie z Uchwałą Rady Ministrów z dn. 20.I.1950 r. w sprawie praw i obowiązków głównych (starszych) księgowych przedsiębiorstw i zakładów uspołecznionych. (Monitor Polski A-26, poz. 280) przypomina się,

iż szkolenie pracowników rachunkowości należy do obowiązku głównych księgowych Centralnych Zarządów i przedsiębiorstw.

Nadzór nad szkoleniem w zakresie fachowym i organizacyjnym należy do Departamentu Księgowości, którego wytyczne w tym zakresie są obowiązujące.

Programy szkolenia powinny być opracowane przez głównych księgowych Centralnych Zarządów i zatwierdzane przez Departament Księgowości.

w/z Ministra **J. Żakowski**

26.

OKÓLNIK Nr 10.

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 29 stycznia 1952 r.

w sprawie udzielania przez Centralne Zarządy wyjaśnień na uwagi zawarte w analizach sprawozdań.

(L. dz. D, I./4/155/52)

Analizy sporządzane przez Departamenty do zbiorczych sprawozdań, zawierają niejednokrotnie uwagi, zapytania, skierowania do Centralnych Zarządów, podyktowane potrzebą naświetlenia niejasności lub zagadnień budzących obawy, a zawartych w tych sprawozdaniach.

Celem podniesienia poziomu sprawozdawczości i wyciągania właściwych wniosków usprawniających nakładam na Centralne Zarządy obowiązek udzielania sporządzającym analizy Departamentom i Centralnemu Zarządowi Zaopatrzenia B. M. w ciągu dni 7 od daty otrzymania analiz wyczerpujących wyjaśnień i odpowiedzi na poruszone zagadnienia.

Minister **R. Piotrowski**

27.

OKÓLNIK Nr 11.

MINISTRA BUDOWNICTWA MIAST I OSIEDLI

z dnia 31 stycznia 1952 r.

w sprawie umarzania nieściągalnych prywatno-prawnych wierzytelności przedsiębiorstw państwowych, działających na zasadach rozrachunku gospodarczego.

L. dz. D. V/3/177/52)

W związku z okólnikiem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 17 stycznia 1951 r. w sprawie wydawania decyzji o umorzeniu nieściągalnych wierzytelności przedsiębiorstw państwowych (Biuletyn P.K.P.G. Nr 2, poz. 18) oraz w związku z wątpliwościami nasuwającymi się przy stosowaniu ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o umarzaniu prywatno-prawnych wierzytelności państwowych (Dz. U.R.P. Nr 26, poz. 223), zmienionej ustawą z dnia 23 lutego 1949 r. (Dz. U.R.P. Nr 9, poz. 49), ustala się co następuje:

1. Powołaną na wstępie ustawę z dnia 9 kwietnia 1938 r. należy stosować w przypadkach gdy dłużnikiem są spółdzielnie niewymienione w art. 2 ust. 1 dekretu z dnia 5 sierpnia 1949 r. o państwowym arbitrażu gospodarczym (Dz.U.R.P. Nr 46, poz. 340) oraz osoby prywatne, fizyczne lub prawne.
2. Prywatno-prawna wierzytelność może być umorzona, jako nieściągalna, jedynie po stwierdzeniu w sposób niewątpliwy, że zachodzą co do niej warunki przewidziane w art. 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o umarzaniu prywatno-prawnych wierzytelności państwowych.
3. 1) Wnioski o umorzenie nieściągalnych wierzytelności należy opracowywać w/g wzoru stanowiącego załącznik do okólnika.
   2) Wnioski, o których mowa w pkt. 1) należy opracować bezzwłocznie po zaistnieniu okoliczności podanych w art. 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o umarzaniu wierzytelności prywatno-prawnych.
4. Projekty wniosku i decyzji o umorzeniu nieściągalnej wierzytelności powinny być przygotowane i zaopiniowane przez głównego (starszego) księgowego i ponadto zaopiniowane przez radcę prawnego.
5. Kierownik (dyrektor) jednostki gospodarczej działającej na zasadach wewnętrznego pełnego oraz ograniczonego rozrachunku gospodarczego, obowiązany jest zgłaszać wnioski o umorzenie nieściągalnych wierzytelności dyrektorowi (kierownikowi) przedsiębiorstwa (zjednoczenia), w którego skład ta jednostka wchodzi.
6. Wydawanie decyzji o umorzeniu nieściągalnych wierzytelności należy wyłącznie do dyrektora (kierownika) przedsiębiorstwa (zjednoczenia).
7. 1) Decyzja powzięta w sposób przewidziany w ust. 6 wymaga zatwierdzenia przez:
   a) właściwy, dla danego przedsiębiorstwa (zjednoczenia) centralny zarząd, gdy umarzana wierzytelność nie przekracza, w każdym poszczególnym przypadku, sumy 3.000 zł.
   b) przez Ministra Budownictwa Miast i Osiedli gdy umarzana wierzytelność, w każdym poszczególnym przypadku, jest wyższa od sumy 3.000 zł.
   2) Decyzję powziętą przez dyrektora (kierownika) przedsiębiorstwa centralny zarząd zatwierdza na wniosek głównego (starszego) księgowego, zaopiniowany przez radcę prawnego.
8. Decyzje o umarzaniu nieściągalnych wierzytelności przekraczających sumę 3.000 zł należy przedkładać do zatwierdzenia Ministra Budownictwa Miast i Osiedli za pośrednictwem właściwego, dla danego przedsiębiorstwa (zjednoczenia), centralnego zarządu, który powziętą decyzję powinien uzupełnić swoim wnioskiem zaopiniowanym przez radcę prawnego i podpisanym przez dyrektora oraz głównego (starszego) księgowego.
9. 1) Na podstawie powziętej przez dyrektora (kierownika) przedsiębiorstwa (zjednoczenia) decyzji o umorzeniu nieściągalnej wierzytelności, sumę tej wierzytelności należy przeksięgować z konta, na którym ona figuruje, na zbiorcze konto „wierzytelności do umorzenia“, podgrupa 174 planu kont („Inne należności i zobowiązania“).
   2) Po zatwierdzeniu, przez władzę nadrzędną lub naczelną, decyzji o umorzeniu nieściągalnej wierzytelności zgodnie z ust. 7 niniejszego okólnika, sumę umorzonej wierzytelności należy przeksięgować z konta podanego w pkt. 1) na ciężar podgrupy 205 planu kont („Straty na innych składnikach majątku obrotowego“).
10. Zobowiązuje się dyrektorów (kierowników) oraz głównych (starszych) księgowych przedsiębiorstw (zjednoczeń) aby bezzwłocznie spowodowali usunięcie z zaległych aktywów, nieściągalnych prywatno-prawnych wierzytelności, a w przyszłości nie dopuszczali do narastania takich wierzytelności przez okres czasu dłuższy od proceduralnie niezbędnego do ich usunięcia.
11. Z dniem wejścia w życie okólnika traci moc obowiązującą okólnik Nr 21 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 17 maja 1951 r. w sprawie wydawania decyzji o umorzeniu nieściągalnych prywatno-prawnych wierzytelności przedsiębiorstw państwowych podległych Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli (Dz. Urz. Min. Bud. M. i O. Nr 5, poz. 54).
12. Postanowienia niniejszego okólnika nie mają zastosowania przy umarzaniu nieściągalnych wierzytelności prywatno-prawnych budowlanych przedsiębiorstw powiatowych.
13. Okólnik obowiązuje od dnia 1 marca 1952 r.

Minister **R. Piotrowski**

Załącznik do okólnika Nr 11 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 31 stycznia 1952 r.

. . . .
. . . .

Znak . . . .

WNIOSEK O UMORZENIE

nieściągalnej prywatno-prawnej wierzytelności

1. Suma wierzytelności . . . .
2. Rodzaj wierzytelności . . . .
. . . .
3 Dłużnik . . . .
4. Data powstania wierzytelności . . . .

5. Czynności dokonane w celu ściągnięcia wierzytelności . . . .

6. Uzasadnienie nieściągalności wierzytelności . . . .

7. Wniosek o umorzenie jest uzasadniony przepisem art. 2 ust. . . ustawy z dnia 9 kwietnia 1933 r. (Dz.U.R.P. Nr 26, poz. 228) zmienionej ustawą z dnia 4 lutego 1949 r (Dz. U.R.P. Nr 9, poz. 49).

Uwaga: Na drugiej stronie druku:
a) opinie głównego (starszego) księgowego i radcy prawnego,
b) podpis głównego (starszego) księgowego jako wnioskodawcy oraz — w przypadkach przewidzianych w ust. 7 okólnika również i kierownika (dyrektora) jednostki gospodarczej,
c) decyzje w sprawie umorzenia.

28.

PISMO OKÓLNE Nr 1

z dnia 19 stycznia 1952 r.

w sprawie zgłaszania wniosków arbitrażowych.

(L. dz. GM/2/454/52)

W związku ze zdarzającymi się przypadkami uchybień terminu składania wniosków do państwowych komisji arbitrażowych o rozpoznanie spraw przypomina się, że:

W myśl § 20 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 listopada 1950 r. w sprawie organizacji państwowych komisji arbitrażowych i trybu postępowania arbitrażowego (Dz.U.R.P. Nr 53, poz. 434) wnioski te należy składać najpóźniej w ciągu jednego roku od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, a w przypadkach, gdy dochodzenie roszczeń jest ograniczone terminem zawitym, krótszym niż rok, lub też podlega krótszemu przedawnieniu, wniosek powinien być złożony przed upływem terminu zawitego lub przedawnienia.

Stosownie do wyjaśnień zawartych w piśmie okólnym Nr 18 z dnia 4 grudnia 1951 r. (L. dz. GM/2/6638/51) bieg terminu prekluzyjnego do roszczeń przedsiębiorstw budowlano-montażowych za roboty inwestycyjne rozpoczyna się:

a) z dniem sporządzenia rachunku ostatecznego, nie później jednak jak z dniem, w którym upływa 6 tygodni od zakończenia robót, stwierdzonych w dzienniku budowy,
b) w odniesieniu do budownictwa mieszkaniowego — z dniem sporządzenia rachunku ostatecznego, nie później jednak, jak z dniem, w którym upływa 2 tygodnie od zakończenia robót, stwierdzonego dziennikiem budowy.

Niezłożenie w podanych wyżej terminach wniosków o rozpoznanie spraw powoduje utratę wymagalnych roszczeń, a to z uwagi na przepis ust. 2 § 20 wymienionego rozporządzenia, zgodnie z którym komisja arbitrażowa odrzuca wniosek złożony po upływie terminów określonych w ust. 1 § 20. Nadto winni uchybienia terminów zostaną pociągnięci do odpowiedzialności służbowej i materalnej za spowodowane szkody i straty.

W związu z powyższym zakłady, instytucje i przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Budownictwa Miast i Osiedli powinni najpóźniej do dnia 15 każdego miesiąca ustalić swoje roszczenia majątkowe, co do których terminy ich dochodzenia, określone w ust. 1 § 20 cytowanego na wstępie rozporządzenia upływają w miesiącu następnym i złożyć we właściwych komisjach arbitrażowych wnioski o rozpoznanie sprawy.

O złożeniu wniosku w komisji arbitrażowej należy zawiadomić Ministerstwo (Gabinet Ministra — Wydział Prawny) przy jednoczesnym załączeniu odpisu wniosku.

Traci moc pismo okólne Nr 5 z dnia 16 marca 1951 r. w sprawie zgłaszania wniosków arbitrażowych (L. dz. GM/2/2983/51).

p.o. Dyrektor Gabinetu
Stefan Mizera

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli, Warszawa, Al. Stalina 26.

Warunki prenumeraty Dziennika Urzedowego Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli prenumerata roczna — 18 zł., półroczna — 10 zł. 50 gr. Cena pojedyńczych egzemplarzy wskazana na każdym egzemplarzu. Wpłacać należy do Narodowego Banku Polskiego V oddział miejski Warszawa Rachunek Ministerstwa Budownictwa Miast i Osiedli Nr 378 — 412 — 18 część 21, dział 5, rozdział 24 § 3 wpływy z wydawnictw.—

Cena 1 zł. 35 gr.

Drukarnia Akcydensowa. W-wa, Tamka 3. 4.000. Zam. 509 z dn. 7.2.52. Podpisano do druku 21.II.1952. Druk ukończono 27.II.1952. Objętość 1 arkusz druk. Pap. druk. sat. kl. VII. A1/60 g. 3-B-13810.